

Arrest

nr. 157 394 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2015 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“ [...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. D., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 23.10.2014 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van heling, deelneming aan een vereniging van misdadigers.

*Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België*

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter ingediend op 09.04.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 23.09.2011. Deze beslissing is op 28.09.2011 aan betrokkene betekend.

Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 06.10.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is gescheiden van zijn Belgische partner sinds 25.11.2014.

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen.”

1.2. Op 23 juni 2015 legde de verwerende partij eveneens een inreisverbod op.

Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“[...] De beslissing tot verwijdering van 23.06.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat hij van 23.10.2014 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van heling, deelneming aan een vereniging van misdadigers.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter ingediend op 09.04.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 23.09.2011. Deze beslissing is op 28.09.2011 aan betrokkene betekend.

Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 06.10.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is gescheiden van zijn Belgische partner sinds 25.11.2014.

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen”.

2. Over de ontvankelijkheid

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat niet alleen vaststellingen die gepaard gaan met een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij. Het bevat immers ook vaststellingen die gepaard

gaan met een discretionaire bevoegdheid, namelijk de toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker ontwikkelt grieven in dit verband en zij dienen te worden onderzocht.

Dienvolgens dient de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens een gebrek aan belang voor wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dit omwille van een gebonden bevoegdheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen, te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Voorts werpt zij de schending op van de artikelen 7 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel, gericht tegen de beslissing tot het niet verlenen van een termijn om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt zij als volgt:

“artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of; 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of; 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verweerster beroept zich op 2 elementen teneinde te motiveren waarom er geen termijn aan verzoeker wordt toegekend voor vrijwillig vertrek, en het bevel dus onmiddellijk dient te worden uitgevoerd:

- 1. verzoeker heeft het land niet verlaten binnen de termijn zoals bepaald in het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 06.10.2014;*
- 2. verzoeker stond onder voorlopige hechtenis van 23.10.2014 tot datum van de bestreden beslissingen*

Verweerster kan zich onmogelijk beroepen op het feit dat verzoeker het land niet tijdig heeft verlaten na het vorige bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij haalt zelf aan dat verzoeker in voorlopige hechtenis was sedert 23.10.2014, zijnde nog vóór het verstrijken van de termijn bepaald in het bevel d.d. 06.10.2014.

Verzoeker was dan ook in de onmogelijkheid om het land te verlaten, gelet op deze voorlopige hechtenis.

Dit kan dan ook onmogelijk als motivering gelden om een bevel op te leggen om onmiddellijk het land te verlaten.”

3.1.2. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt zij als volgt:

“Ook het feit dat verzoeker in voorlopige hechtenis was volstaat niet om te oordelen dat er een risico op schending van de openbare orde is.

De voorlopige hechtenis kan onmogelijk het gevolg zijn van een veroordeling, doch enkel van ernstige aanwijzingen van schuld. Verzoeker was met andere woorden niet veroordeeld voor de hem ten laste gelegde feiten op het ogenblik van de beslissing.

Er is dan ook op geen enkele manier bewezen dat verzoeker een gevaar voor een schending van de openbare orde uitmaakt.

Het louter verwijzen naar de voorlopige hechtenis is dan ook onvoldoende om over te gaan tot een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 23.06.2015 schendt dat ook zowel de materiële motiveringsplicht, als het artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve nietig.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Daargelaten de vraag of verzoeker belang heeft bij zijn kritiek dat hij geen termijn krijgt om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, nu hij in dit verband een maximumtermijn van dertig dagen kan krijgen, deze termijn heden reeds lang verstreken is, verzoeker niet op een gedwongen wijze werd verwijderd van het grondgebied en het inreisverbod niet is gestoeld op het feit dat verzoeker geen termijn kreeg toebedeeld om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad op het volgende. Verzoekers betoog dat de beslissing om hem geen termijn te verlenen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, mist feitelijke grondslag. Immers maakt de verwerende partij te dezen toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt ze vast dat er een risico bestaat op onderduiken, gelet op het feit dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België en maakt ze bijkomend ook nog toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij ze vaststelt dat verzoeker onder een aanhoudingsmandaat staat. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er een risico bestaat op onderduiken, gelet op het feit dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Voor zover verzoekers betoog dat hij in de onmogelijkheid was om het land te verlaten wegens zijn voorlopige hechtenis dient te worden begrepen als kritiek op het feit dat de verwerende partij naar zijn oordeel vaststelt dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat het te verwijzen naar wat hierboven gesteld werd inzake de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker hiermee de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet bekritiseert, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat dit niet gegrond is op het niet eerder uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat de enkele grondslag erin bestaat dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Bovendien, zelfs als de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet komt te vervallen, wordt de beslissing om geen termijn te verlenen om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren voldoende geschraagd

door de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet waartegen verzoeker niets inbrengt.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.4. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen, namelijk de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien verzoekers kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gegrond is, blijft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nog steeds overeind op grond van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waartegen verzoeker niets inbrengt.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het eerste middel niet gegrond.

3.5. De verzoekende partij voert in haar tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens voert zij de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij citeert artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet en licht het middel vervolgens toe als volgt:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet maakt geen verplichting uit om een inreisverbod op te leggen, het biedt daartoe enkel het wettelijk kader indien men een inreisverbod wenst op te leggen.

Het louter verwijzen naar dit wettelijk kader is dan niet voldoende als motivering voor een maatregel met een dermate ernstige impact op het leven van verzoeker.

De enige aanvullende motivering die verweerster geeft betreft het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van heling, deelneming aan een vereniging van misdadigers.

Verweerster meent hieruit te mogen afleiden dat verzoeker een ernstig reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt.

Verweerster houdt hier echter geen rekening dat er voor een voorlopige hechtenis geen schuld moet bewezen zijn, enkel ernstige aanwijzingen van schuld.

Verweerster meent dan ook dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde zonder dat hij veroordeeld was.

Verweerster heeft nagelaten te bewijzen dat verzoeker werkelijk een gevaar voor de openbare orde betekent.

Het louter verwijzen naar een voorlopige hechtenis, waaruit geen schuld kan worden afgeleid, en het feit dat hij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, is onvoldoende om een inreisverbod van 3 jaar te verantwoorden.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat verzoeker onmogelijk kon voldoen aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 06.10.2014.

Verzoeker heeft in dit bevel een periode van 30 dagen gekregen om het land te verlaten, maar werd nog voor het verstrijken van deze termijn opgepakt, en bleef opgesloten tot hij huidige bestreden beslissing ontving.

Verzoeker werd dus door de Belgische staat zelf in de onmogelijkheid gebracht om aan dit bevel te voldoen.

Het thans opgelegde inreisverbod schendt dan ook zowel de materiële motiveringsplicht, als het artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Het inreisverbod is derhalve nietig.”

3.6. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat ze steunt op de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. (...) De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.7. In casu wordt artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet toegepast op verzoeker *“omdat hij van 23.10.2014 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van heling, deelneming aan een vereniging van misdadigers. Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt. Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod.”*

3.8. Verzoeker kan, gelet op wat in de tweede bestreden beslissing kan worden gelezen in het kader van de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, niet dienstig voorhouden dat zij enkel zou verwijzen naar het wettelijk kader inzake het opleggen van een inreisverbod. Er wordt wel degelijk gemotiveerd aangaande de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker poogt dit tevergeefs te minimaliseren als volgt: *“De enige aanvullende motivering die verweerster geeft betreft het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van heling, deelneming aan een vereniging van misdadigers.”*

3.9. Verzoeker betoogt verder dat een voorlopige hechtenis enkel ernstige aanwijzingen van schuld inhoudt, doch geen bewijs van schuld noch een veroordeling. Volgens verzoeker heeft verwerende partij nagelaten bewijzen te leveren dat hij werkelijk een gevaar betekent voor de openbare orde en is de verwijzing naar zijn voorlopige hechtenis onvoldoende om een inreisverbod van 3 jaar te schragen.

3.10. Het feit dat het handelt over een voorlopige hechtenis van verzoeker en er nog geen bewijs van schuld voorligt, belet niet dat de verwerende partij een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.11. Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij uit *“het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene”* afleidt dat *“dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt”* zoals artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet vereist. Deze bepaling vereist niet dat de verwerende partij dient te bewijzen dat verzoeker werkelijk een gevaar voor de openbare orde betekent.

3.12. Het inreisverbod is niet gesteund op de vaststelling dat verzoeker een eerder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd. Het andersluidende oordeel van verzoeker mist feitelijke grondslag. Verzoekers betoog dat hij onmogelijk kon voldoen aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve niet dienstig.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA